This document was translated from English by machine and may contain mistakes. The English original is at https://www.novaracg.com/2026/08/12/worthy-of-the-trust-the-sledd-case-and-safeguarding-in-deaf-schools/.

Godny Zaufania: Sprawa Sledd a ochrona w szkołach dla Deaf

Heather Grizzle · August 12, 2026

The Sledd case at the Oklahoma School for the Deaf raises questions of mandatory reporting, trust and accountability, without indicting Deaf schools.

Sprawa karna przeciwko byłemu nauczycielowi i trenerowi w Oklahoma School for the Deaf, Seanowi Thomasowi Sleddowi, posunęła się naprzód po jego stawieniu się przed organami ścigania i zwolnieniu za kaucją w wysokości 275 000 dolarów. W miarę trwania procesu prawnego, w społeczności Deaf rozwija się osobna i istotna dyskusja na temat odpowiedzialności instytucjonalnej, obowiązkowego zgłaszania, zaufania społecznego oraz przyszłości szkół dla Deaf.

Ta dyskusja wymaga precyzji. Zarzuty karne wobec jednego pracownika nie dowodzą, że Oklahoma School for the Deaf, edukacja Deaf w placówkach z internatem czy szkoły dla Deaf w ogóle są z natury niebezpieczne. Wykorzystywanie seksualne nie jest zjawiskiem unikalnym dla szkół dla Deaf, a wykorzystywanie pojedynczej sprawy karnej jako dowodu na to, że szkoły dla Deaf powinny zostać zamknięte, pomijałoby zarówno szerszą skalę nadużyć w różnych środowiskach edukacyjnych, jak i wyjątkową rolę, jaką szkoły dla Deaf odgrywają w życiu wielu dzieci Deaf. Instytucje te mogą zapewniać bezpośredni dostęp do języka, edukację uwzględniającą kulturę, rówieśników i dorosłych wzorców do naśladowania wywodzących się ze społeczności Deaf, możliwości pozalekcyjne oraz poczucie wspólnoty, których wielu uczniów Deaf nie znajduje w środowiskach ogólnodostępnych.

Nic z powyższego nie powinno jednak stawiać instytucji dla Deaf poza zakresem kontroli. Wspieranie edukacji Deaf nie wymaga ochrony instytucji przed uzasadnionymi pytaniami o to, jak chroni ona uczniów. Wręcz przeciwnie - znaczenie szkół dla Deaf tworzy silniejszy obowiązek zapewnienia, że ich systemy ochrony są wiarygodne, dostępne, niezależne i zdolne do funkcjonowania, gdy zarzuty dotyczą osób o znacznej pozycji w społeczności.

The allegations involving Sledd illustrate why institutional governance matters. Publicly available state records indicate that his relationship with the Oklahoma School for the Deaf extended well beyond ordinary employment. State archival material identifies him as an OSD student as early as 2011. He later returned to the school as an educator and coach and built a prominent athletic profile. In November 2024, Superintendent Heather Laine publicly praised Sledd and his coaching staff following the school's third consecutive Great Plains Schools for the Deaf football championship. By January 2025, OSD was reporting his National Deaf Interscholastic Athletic Association Division II Coach of the Year recognition to the Oklahoma Commission for Rehabilitation Services.

Ta historia jest istotna nie dlatego, że dowodzi nieprawidłowości ze strony kogokolwiek innego, lecz dlatego, że systemy ochrony muszą uwzględniać sposób, w jaki władza faktycznie funkcjonuje w małych, ściśle powiązanych społecznościach. Władza instytucjonalna nie ogranicza się do struktur organizacyjnych. Osoba może zdobyć znaczny nieformalny autorytet dzięki długoletniemu stażowi, reputacji, sukcesom sportowym, statusowi absolwenta, więziom rodzinnym, relacjom zawodowym lub wieloletniemu zaangażowaniu w życie społeczności. Gdy jedna osoba łączy w sobie kilka z tych źródeł autorytetu, uczniowie i współpracownicy mogą postrzegać ją zupełnie inaczej niż zwykłego pracownika.

Ma to szczególne znaczenie w instytucjach dla Deaf, gdzie sieci zawodowe, edukacyjne, kulturowe, sportowe i społeczne się nakładają. Były uczeń może zostać nauczycielem. Nauczyciel może zostać trenerem. Trenerzy, administratorzy, absolwenci, rodzice, tłumacze, rzecznicy i liderzy społeczności mogą znać się nawzajem z wielu różnych środowisk. Te relacje często należą do mocnych stron społeczności Deaf, ale z perspektywy zarządzania mogą również sprawiać, że zgłaszanie niewłaściwego postępowania staje się społecznie skomplikowane. System ochrony zaprojektowany wyłącznie wokół formalnej władzy nadzorczej może zatem przeoczyć istotne formy nieformalnego wpływu. Nie oznacza to, że bliskie społeczności Deaf są z natury niebezpieczne. Oznacza to, że instytucje im służące potrzebują zabezpieczeń zaprojektowanych z myślą o społecznościach, którym faktycznie służą.

Gdy zarzuty dotyczą osoby szanowanej lub głęboko powiązanej ze społecznością, lojalność instytucjonalna może dodatkowo komplikować reakcję. Członkowie społeczności mogą mieć trudność z pogodzeniem poważnych zarzutów z wieloma latami pozytywnych doświadczeń z daną osobą. Krytyka konkretnej szkoły może być postrzegana jako

krytyka edukacji Deaf jako takiej, zwłaszcza biorąc pod uwagę długą historię, w której osoby Deaf musiały bronić szkół dla Deaf, języka migowego i przestrzeni edukacyjnych prowadzonych przez Deaf przed zamknięciem, konsolidacją i politykami narzucanymi bez realnego udziału społeczności Deaf.

Ta historia zasługuje na uznanie, ale obrona instytucjonalna nie może zastępować odpowiedzialności instytucjonalnej. Wybór nie polega na tym, czy chronić szkoły dla Deaf, czy chronić dzieci Deaf. Trwały system edukacji Deaf musi robić jedno i drugie.

Z tego powodu kluczowe pytanie dotyczące zarządzania, jakie stawia ta sprawa, nie brzmi, czy szkoły dla Deaf są dobre czy złe. Bardziej użyteczne pytanie dotyczy tego, jakich zabezpieczeń potrzebują szkoły dla Deaf, aby uczniowie mogli bezpiecznie zgłaszać niewłaściwe postępowanie, a obawy nie mogły zniknąć tylko dlatego, że dana osoba jest szanowana, dobrze powiązana, odnosi sukcesy lub ma znaczenie instytucjonalne.

Those safeguards should include clearly defined mandatory-reporting procedures, accessible reporting mechanisms for students, documented escalation requirements, protection against retaliation, independent channels outside a student's immediate school hierarchy, and relationships with organizations capable of providing culturally and linguistically accessible victim advocacy. Institutions should also periodically test whether those mechanisms work in practice. A policy sitting in an employee handbook is not the same as a functioning safeguarding system.

The distinction between individual misconduct and institutional responsibility is especially important in the Sledd case because significant factual questions remain unresolved. The Oklahoma Department of Rehabilitation Services has stated that Sledd was removed from campus when officials became aware of the police investigation. Earlier reporting by KFOR, however, indicated that police were investigating whether other people may have known about the alleged relationship and failed to act. According to KFOR's description of the police report, a staff member allegedly witnessed physical behavior involving Sledd and the student and confronted him.

Those allegations do not establish that school administrators knew about the conduct. They do not show that any particular employee violated Oklahoma's mandatory-reporting requirements, and they should not be treated as proof of institutional wrongdoing before the underlying facts are known. They do, however, make the reporting chain a legitimate subject of inquiry.

Jeśli pracownik był świadkiem zachowania na tyle niepokojącego, by skonfrontować się z pracownikiem, to co wydarzyło się później, ma znaczenie. Śledczy i organy nadzoru mogą musieć ustalić, kiedy doszło do domniemanego zdarzenia, czy zostało ono udokumentowane, czy ktokolwiek inny został o tym poinformowany, czy wymagane było obowiązkowe zgłoszenie, czy zostało ono dokonane, oraz jakie procedury istniały do eskalacji obaw dotyczących osoby o znacznej pozycji w społeczności. To są pytania faktyczne i należy na nie odpowiadać na podstawie dowodów, a nie spekulacji.

To rozróżnienie jest kluczowe dla odpowiedzialnego zarządzania. Odpowiedzialność nie oznacza przypisywania winy instytucjonalnej przed zakończeniem dochodzenia. Oznacza zachowanie zdolności do zadawania trudnych pytań, zbudowania wiarygodnej chronologii, ustalenia, kto co wiedział i kiedy, oceny, czy istniejące zabezpieczenia zadziałały zgodnie z zamierzeniem, oraz naprawienia uchybień, jeśli dowody wykażą, że wystąpiły.

Jest tu również szersza lekcja dla instytucji dla Deaf poza Oklahomą. Dostępności i ochrony nie można traktować jako odrębnych obowiązków. Dziecko nie jest odpowiednio chronione tylko dlatego, że formalnie istnieje jakiś ogólny system zgłaszania. Mechanizmy zgłaszania same w sobie muszą być dostępne. Uczniowie Deaf muszą mieć możliwość zgłaszania obaw bezpośrednio i poufnie, w języku i trybie komunikacji, którym mogą się skutecznie posługiwać, i nie powinni być zmuszeni do polegania wyłącznie na tej samej sieci interpersonalnej, w której doszło do domniemanego niewłaściwego postępowania, zwłaszcza gdy oskarżona osoba posiada w niej znaczną formalną lub nieformalną władzę.

Niezależny nadzór nie jest więc atakiem na autonomię Deaf. Odpowiednio zaprojektowany, może ją wzmacniać. Struktury ochrony prowadzone i tworzone przez osoby Deaf, dostępne zewnętrzne kanały zgłaszania, niezależne dochodzenia, przejrzyste procedury raportowania oraz partnerstwa z rzecznikami ofiar Deaf - wszystko to zmniejsza prawdopodobieństwo, że odpowiedzialność zależy od osobistych relacji lub reputacji instytucjonalnej.

System prawny rozstrzygnie zarzuty karne wobec Sledda w ramach własnej procedury. Społeczność Deaf nie musi dochodzić do wniosków przed zakończeniem tego procesu, aby prowadzić poważną rozmowę na temat zarządzania. Można odrzucać próby przedstawiania wykorzystywania seksualnego jako problemu wyjątkowego dla szkół dla Deaf, jednocześnie nalegając, by instytucje dla Deaf utrzymywały rygorystyczne zabezpieczenia. Można bronić edukacyjnego i kulturowego znaczenia szkół dla Deaf, jedno-

cześnie pytając, czy procedury zgłaszania zadziałały w konkretnym przypadku. Można szanować prawo do rzetelnego procesu dla osoby oskarżonej, jednocześnie badając systemy zaprojektowane do ochrony dzieci. Te stanowiska nie są sprzeczne. Są elementami odpowiedzialnego zarządzania.

Dzieci Deaf nie powinny musieć wybierać między dostępem do języka, przynależnością kulturową, możliwościami edukacyjnymi a bezpieczeństwem. Mają prawo do wszystkiego naraz. Ochrona instytucji zapewniających te możliwości wymaga więc czegoś więcej niż obrony ich istnienia. Wymaga budowania systemów na tyle silnych, by wytrzymały kontrolę, gdy coś mogło pójść nie tak. Celem nie jest uczynienie szkół dla Deaf odpornymi na krytykę. Celem jest uczynienie ich godnymi zaufania, jakim obdarzają je dzieci Deaf i ich rodziny.

> **TIPS**
>
> Know something about a sign language AI system that the public should know? Send it to tips@novaracg.com. Every tip is read by me and kept confidential. If you work in the UK, writing to us is not by itself a protected disclosure under the Public Interest Disclosure Act 1998, so before you share employer information, check your options with Protect (protect-advice.org.uk), the free whistleblowing advice line.

Jak cytować

Grizzle, H. M. (2026, August 12). Godny Zaufania: Sprawa Sledd a ochrona w szkołach dla Deaf. Novara Consulting Group. https://doi.org/10.5281/zenodo.23003340